

לא ניתנו המועדות אלא לעסוק בתורה

שהיו דברי תורה מחודדין בפניך...

"ארץ זבת זולב היא..."

כל הכופר בטובתו של חברו לבסוף כופר בטובתו של הקב"ה.

המשיכו להתווכח ביניהם, עד שפנו לשופט היער הפיקה, השועל. שמע השועל את טענותיהם, ובא בהצעה: "הואיל ואיני יודע עד כמה התאמץ השור להעמידך על רגליך, עצתי שתקרוס שוב ולאחר שהשור יעזור לך שוב אוכל לפסוק את פסקי..."

עשה הראם כך ברוב טפשותו. הפטיר השועל לעבר השור: "עזוב אותו נפול על רגליו, שכן לכזה וכמותו לא עושים טובות". ולהבדיל בין קודש לחול, כך היא ממש הנהגת הקב"ה: מי שאינו מכיר בחסדי הבורא ומתאונן על מר גורלו, הרי הקב"ה מונע ממנו את כל הטוב שהיה מנת חלקו עד היום וזוהי תוכחה מגולה לכל המתלוננים למיניהם.

מתוך 'חגים וזמנים' להגר"י דרעי שליט"א

מעשה בראם (בעל-חיים גדול מאוד) אשר קרס תחת משקלו.. ומפאת משקלו הרב לא יכל לעמוד על רגליו בלא סיוע של אחר.. התחנן הראם ביער ליד מסייעת ולא מצא. עבר שם שור אשר נכמרו רחמיו על הראם והתאמץ מאוד להעמידו על רגליו. כשהתרומם הראם קפץ על השור לטורפו... אמר השור: "כלום אין בך טיפת רגש?! הרי אני העמדתך על רגליך... והיאך תוכל לטרוף את בשרי...?" השיב הראם: "אל תקשור זה בזה, הן אמת שהצלתני, אך אתה הטרף הראשון שנזדמן לי לסעודתי אחר שעות רבות של רעב."

"כי האדם עץ השדה"

החזון איש: הקריטריון שעל פיו מחשיב איכר טוב עץ כטוב הוא, לא גודלו של העץ או יופיו החיצוני אלא הפירות שהוא נותן. עץ שנותן הרבה פירות מתוקים נחשב בעיניו ואותו הוא מטפח ומשקיע בו, ואילו עץ שאינו נותן פירות מתוקים בוחר האיכר לעוקרו ולשתול במקומו עץ אחר. מדי יום ביומו עורך האיכר בדיקה לעצים שלו ומחליט מה יעלה בגורלם, איזה עץ צריך לקצץ את מי צריך לסייד ואת מי צריך לעקור...

העולם הזה, הוא הפרדס של בורא עולם ובני האדם הם העצים הנתונים בו.. אם הקב"ה רואה אדם שאין בו פירות מתוקים, הוא עוקרו ממקומו ושותל אחר תחתיו.

בבדיקה שעורך הבורא הוא אינו בודק את יופיו החיצוני של האדם אלא מתמקד בבדיקתו אם מוציא או יוציא פירות מתוקים שהם מעשיו ובניו של האדם.. יהודי צריך להיות במצב של עלייה והתקדמות רוחנית תמידית ואם אינו עולה סימן שהוא בנפילה.. בדיוק כפי שכל ילד חייב לעלות במשקל וחוסר עלייה מוכיח על בעילה חלילה כך יהודי צריך לעלות כל הזמן..

מעשה ברבי יהודה בן בתירא, ורבי מתיא בן חרש, ורבי חנניה בן אחי רבי יהושע, שהיו יוצאים מארץ ישראל לחוץ לארץ, וכשהגיעו לסוף הגבול של ארץ ישראל, זקפו עיניהם וזלגו דמעותיהם וקראו בתירא, ורבי מתיא בן חרש, ורבי חנניה בן אחי רבי יהושע, שהיו יוצאים מארץ ישראל לחוץ לארץ, וכשהגיעו לסוף הגבול של ארץ ישראל, זקפו עיניהם וזלגו דמעותיהם וקראו בגדיהם, וקראו המקרא הזה: "וירשׁתם אֶתֶּה וישׁבתם בָּהּ ושמרתם לעשות את כל החקים ואת המשפטים" - ללמוד ששקולה מצות ישיבת ארץ ישראל כנגד כל המצוות! וחזרו ובאו למקומם..

גדולי החכמים היו מנשקים בתחומי ארץ ישראל את אבניה ומתגלגלים בעפרה. הרמב"ם

כשאימצו את דוד המלך ע"ה לגלות מארץ ישראל, התאונן ואמר: "כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה'"

רבי אמי ורבי אסי כשהיו מרגישים חם היכן שהם ישבו, עברו למקום של צל, כדי לא לומר שלא נעים חלילה בארץ הקודש.

כתובות

המקיים בארץ ישראל מצווה - כאילו קיימה לעיני המלך, בארמונו! כמה משמח הוא את המלך..

ראוי על כל הירא וחרד לדבר ה' להשים על ליבו סגולת ארצנו הקדושה כי "עֲיִנַי ה' אֶ-לֵהֶךָ בָּהּ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה"

ר' יונתן אייבשיץ

"ארץ ישראל חרבה בגלל שנאת חנם, ותיקונה - אהבת חנם"

ארץ ישראל הרי היא כארון קודש, וכל היושבים בה שרויים בתוכו תמיד.. שכן המהלך ארבע אמות בארץ ישראל זכותו גדולה מאוד.. הסבא מסלמדקא צ"ל

אסור לדבר לשון הרע על ארץ ישראל, שהמרגלים נענשו על כך...

ארץ ישראל - מעלתה גדולה ואינה תחת המזל...

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם 08-8602602

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עליטי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כשם שמחלקים את ימות השבוע לשישה ימי חול ושבט,

כך מחלקים את השנים לשש שנות חול ושנת שמיטה. וכך היא חלוקת השנים לעניין 'מעשרות': בשנים א', ב', ד', ה' - מפרישים 'מעשר שני', דהיינו שמעלים את פירות המעשר לירושלים, ואוכלים אותם שם בקדושה (בזמננו שאנו טמאים מחללים אותם על 'פרוטה' ומותר לאוכלם בכל מקום). ובשנים ג', ו' - מפרישים מעשר עני, הניתן לעניים.

הקביעה לאיזו שנה משתייך הגידול, היא כדלהלן:

א' בתשרי - הוא ראש השנה:

א. למעשר של תבואה וקטניות. כלומר שאם גדלו שליש גידולם עד א' בתשרי, שייכים הם לשנה שעברה ואם לא גדלו שליש גידולם עד א' בתשרי, שייכים הם לשנה החדשה.

ב. למעשר של ירקות. כלומר שאם נלקטו עד א' בתשרי, שייכים הם לשנה שעברה. אבל אם נלקטו לאחר א' בתשרי, שייכים הם לשנה החדשה.

ט"ו בשבט - הוא ראש השנה:

א. למעשר של פירות האילן, כלומר שאם נגמרו הפירות (דהיינו שאפשר לרוע אותם ויצמיחו) עד ט"ו בשבט, שייכים הם לשנה שעברה, אבל אם חנטו הפירות לאחר ט"ו בשבט, שייכים הם לשנה זו.

ב. למעשר של אתרוג (יוצא דופן מכל פירות האילן), כלומר שאם נקטף האתרוג עד ט"ו בשבט, שייך הוא לשנה שעברה, אבל אם נקטף האתרוג לאחר ט"ו בשבט, שייך הוא לשנה זו.

לסיכום: ט"ו בשבט אינו 'חג' לאילנות אלא 'ראש השנה' לאילנות, דהיינו נקודת ציון לצורך חישוב השנים לעניין מעשר (ולעוד עניינים).

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל-אַבְרָם לֵךְ-לְךָ...
אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךְ"

"גדולה היא מצות ישיבת ארץ ישראל, שכן היא המצווה הראשונה שנצטווה איש יהודי מעולם"

הצדיק מאוסטרופסה זצ"ל

"כי אם אל המקום..."

"המקום שלי הוא רק ארץ ישראל, לאן אני שייך? רק לארץ ישראל, כל אימת שאני נוסע, הריני נוסע רק לארץ ישראל, אלא שלפי שעה מצוי אני בברסלב" - ולמה? - "למה המקום שלי הוא ארץ ישראל? כי שם שכנת קל". ר' נחמן מברסלב זי"ע

"כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ"

(ויקרא כג, ה)

שואל האלשיך הקדוש: למה כתוב "כִּי-תָבֹאוּ", לשון ביאה ולא כי תלכו אל הארץ או כי תצאו את הארץ? ועונה האלשיך: "אולם הלשון "כִּי תָבֹאוּ" זה לא כי תצאו, או כי תלכו" - לאן אדם בא? אל ביתו - "ביאה זה אל ביתו, אל מה ששייך לו. ביאה, אל מקום הקבע שלך. ללכת זה לפעמים גם עראי, הוא הולך וחוזר".

אומר האלשיך הקדוש: מקומם האמיתי של ישראל, זה בארץ הקודש ושם שורש נשמתם ומשום כך תמיד תמצא לשון ביאה אל הארץ, ללמדנו שעיקר מציאותם של ישראל היא בארץ ישראל". מתוך 'נר תמיד'

"הֲזֵה גְבוּלוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל סְבִיב סְבִיב מוֹקְפִים

בְּמִקְוֹת מַיִם. הַיַּרְדֵּן מִמּוֹרָזוֹ, הַיָּם הַתִּיכוֹן

מִמִּזְרָב, זֶהר מִצָּרִים מִדָּרוֹם וְזֶהר פֶּרֶת מִצְפּוֹן"

מה זה רומז? אומר הרמ"ק: "כל הנכנס מארץ העמים שהוא אויר טמא לארץ ישראל שהוא אויר טהור, צריך בכניסתו לטבול עצמו במקוה טהרה" - צריך לעבור קודם כל דרך מים להיטהר, כי ארץ ישראל קדושה.

מתוך 'נר תמיד'

הגרים בחו"ל יעשו עליה לארץ ישראל ובעז"ה יפקדו בבנים ליקוטי מוהר"ן

על האדם להרגיל את עצמו להודות ולהלל להקב"ה יתברך על כל הטוב אשר גמלהו, בכל דבר וענין, בין שהוא נס פלאי ובין שהוא מדרכי הטבע הפשוטים.

וכשם שמידת הכרת הטוב היא יסוד כל הבריאה וקיומה והיא המפתח העיקרי לעבודת השית, כך מידת כפיות טובה היא הגורם העיקרי להפסד כל הטובה והברכה והיא המפתח להדרדרות אין סופית, חלילה, בעבודת השית עד כדי כפירה ממש. מי חכם ויבין זאת.

מתוך חגים וזמנים

ארץ ישראל נקראת כנען על שם הכניעה לפני אל שבשמים שחוייבנו בה כפלי כפליים בארץ הקודש, כי שם נגלה אלינו א-להי ישראל ומושיע מיתר הארצות.

מתוך 'יונת אלם'

זכותנו על הארץ היא מתוקף קיום חובתנו לשמור התוה"ק ולקיים המצוות. רק באופן הזה הקב"ה איתנו וההצלחה מאירה לנו פנים.

מתוך 'עבד השם'

"משוּנָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִכָּל הָאָרְצוֹת"
"כי עיקר קיומה

אינו על פי טבע הליכות ארצות הגוים"
הנציב

יחד כל אדם בבואו אל ארץ ישראל להיות ירא שמים כפל כפליים ממה שהוא בחוץ לארץ, וידע כי בבית המלך הוא יושב.. חרדים